

9. februar 2021

Sagsnr.: 18/01517 (32584)

THEL

AFGØRELSE FRA MILJØ- OG FØDEVAREKLAGENÆVNET

STADFÆSTELSE af afgørelse om ikke at genoptage ansøgning om enkeltbetaling 2011 i Jammerbugt Kommune

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter artikel 34, stk. 2, litra a, i forordning (EF) nr. 73/2009,¹ jf. § 11 a, stk. 1, i lov om Landdistriktsfonden.²

Miljø- og Fødevareklagenævnet stadfæster NaturErhvervstyrelsens (nu Landbrugsstyrelsen) afgørelse af 3. november 2016, om at styrelsen ikke genoptager klagers ansøgning om direkte støtte i 2011 på A1

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.³

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

**MILJØ- OG
FØDEVAREKLAGENÆVNET**

Toldboden 2
8800 Viborg

Tlf. 72 40 56 00
CVR-nr. 37795526
EAN-nr. 5798000026070
nh@naevneneshus.dk
www.naevneneshus.dk

¹ Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 om fælles regler for den fælles landbrugspolitik og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere, om ændring af (EF) nr. 1209/2005, (EF) nr. 247/2006, (EF) nr. 378/2007 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1782/2003.

² Bekendtgørelse nr. 114 af 6. februar 2020 af lov om Landdistriktsfonden.

³ Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 28. november 2016 påklaget til Klagecenter for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri af støtteansøger, der er repræsenteret ved advokat.

Sagen er pr. 1. februar 2017 overgået til behandling i Miljø- og Fødevareklagenævnet, jf. § 24, stk. 6, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Klager har navnlig anført, at

- arealet blev anvendt landbrugsmæssigt,
- ikke kan kategoriseres som dyrehave/dyrepark,
- ejendommen er et almindeligt landbrug, hvor græssende husdyr afsættes som kød, og
- at Domstolens dom C-684/13 har gjort det klart, at anvendelsesmetoden for landbrugsarealer skal fortolkes mere lempeligt.

Klagepunkterne er nærmere uddybet i afsnit 2.2.

2. Sagens oplysninger

Den 9. november 2011 har Landbrugsstyrelsen truffet afgørelse om klagers støtte under ordningen Enkeltbetaling 2011. Styrelsen har meddelt, at ingen af de i fællesskema 2011 anmeldte arealer kunne godkendes til at danne grundlag for udbetaling af støtte. Styrelsen har begrundet afslaget på støtte med, at samtlige af de anmeldte arealer blev underkendt ved kontrollen den 17. januar 2011, fordi arealerne ikke primært blev anvendt til landbrugsformål. Styrelsen har konstateret, at arealerne blev anvendt som dyrepark og til organiseret jagtaktivitet. Styrelsen har anført, at et areal primært skal anvendes til landbrugsformål for at være støtteberettiget, jf. artikel 34, stk. 2, litra a, i forordning (EF) nr. 73/2009. Endvidere har styrelsen anført, at styrelsen ikke anser dyreparker og arealer, hvorpå der foregår organiseret jagtaktivitet, som arealer, hvor landbrugsdrift er det primære formål. Ifølge styrelsen støttes denne opfattelse af indholdet af klagers hjemmeside, hvor klager blandt andet tilbyder jagtkurser og sælger jagtudstyr.

Klager har den 30. marts 2016 anmodet Landbrugsstyrelsen om at genoptage afgørelser om tildeling af betalingsrettigheder. Klager har oplyst, at klager har gennemgået EU-domstolens afgørelse i C-684/13, Demmer, og på baggrund af dommen og særligt Domstolens præmis 1, er det klagers opfattelse, at styrelsen bør gennemgå de omhandlede sager om betalingsrettigheder. Efter klagers opfattelse medfører dommen, at anvendelsesmetoden for landbrugsarealer skal fortolkes mere lempeligt, hvor der tages højde for landbrugerens autonomi, mulighederne for udøvelsen m.v. på trods af, at der ligeledes måtte finde en ikke-landbrugsaktivitet sted.

2.1 Den påklagede afgørelse

Landbrugsstyrelsen har den 3. november 2016 truffet afgørelse om at afvise klagers anmodning af 28. november 2016 om at genoptage klagers ansøgning om direkte støtte 2011.

Som begrundelse for afgørelsen har Landbrugsstyrelsen anført, at styrelsen har gennemgået klagers ansøgning og konstateret, at styrelsens afgørelse af 9. november 2011 [om ansøgning om støtte i fællesskema 2011] ikke er berørt af dommen. Styrelsen har anført, at EF-domstolens afgørelse lægger fast, hvilke ikke-landbrugsmæssige aktiviteter, der må være på et støtteberettiget landbrugsareal, der også anvendes landbrugsmæssigt. Styrelsen har oplyst, at det afgørende ifølge dommen er, at landbrugsaktiviteten på landbrugsarealet ikke er væsentligt hæmmet på grund af den anden aktivitet, der også udføres på arealet. Endvidere har styrelsen oplyst, at styrelsen på baggrund af dommen har genoptaget ansøgninger, hvor der er søgt om støtte til landbrugsarealer og på hvilke, der har været en konkurrerende aktivitet. Ifølge styrelsen drejer det sig om lufthavnsarealer, rekreative arealer, lysåbne arealer i skov eller lignende. Styrelsen har anført, at klagers arealer ikke falder inden for denne kategori. Dette skyldes ifølge styrelsen, at arealerne blev underkendt, fordi de blev anvendt til dyrepark/dyrehave. Styrelsen har henvist til, at det ved kontrollen den 17. januar 2011 blev konstateret, at arealet blev anvendt som dyrepark/dyrehave samt organiseret jagtaktivitet, og således ikke blev anvendt landbrugsmæssigt. Endvidere har styrelsen anført, at der kun kan udbetales støtte til arealer med hold af dyr, der anvendes til landbrugsformål, og dyr fra en dyrepark/dyrehave er ikke husdyr, selvom de anvendes til afgræsning. Styrelsen har anført, at dette også fremgår af styrelsens afgørelse af 9. november 2011.

2.2 Klagens indhold

Ved e-mail af 28. november 2016 har klager påklaget Landbrugsstyrelsens afgørelse af 3. november 2016. Efter klagers opfattelse er der tale om landbrugsmæssig drift som det primære. Endvidere er det klagers opfattelse, at der er skabt en uheldig begrebsforvirring i forhold til brug af betegnelserne dyrepark/dyrehave, som er et klart alternativ til den landbrugsmæssige udnyttelse, der har været det primære på arealerne. Den indsendte mail var vedlagt en begrundet klageskrivelse samt 16 bilag.

I den begrundede klageskrivelse har klager anført, at Landbrugsstyrelsens afgørelse af december 2011 om inddragelse af betalingsrettigheder, som var videresolgt, skal ophæves. Endvidere ønsker klager, at underkendt tilskud for perioden 2005-2009 skal udbetales til konkursboet med henblik på fordeling til kreditorerne. Herudover har klager anført en række forhold, som ikke vedrører den påklagede afgørelse, men vedrører efterfølgende ansøgninger fra køber/forpagter af arealerne og de inddragede betalingsrettigheder.

Endvidere har klager givet en detaljeret redegørelse for driften af ejendommen gennem tiderne fra 1700-tallet til 2016, herunder om ansøgninger om

tilskud, afgørelser og klagersager. Klager har bl.a. oplyst, at driften i 1974 blev omlagt til bl.a. opdræt og salg af levende hjorte og får, og i 1994 fik erhververen af ejendommen tilladelse til at overtage sælgers tilladelse til indhegning i henhold til bekendtgørelse 591 af 9. juli 1993 om opdræt af hjorte. Det fremgår af Veterinærdirektoratets registrering af 15. marts 1994, som var vedlagt klagen, at direktoratet registrerede den beskrevne indhegning med hjortedyr på ejendommen som dyrehave, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 591 af 9. juli 1993 om opdræt af hjortedyr, og at dyrehaven overgik til Skov- og Naturstyrelsens sagsområde. Klager har endvidere oplyst, at registreringen vedrørende opdræt af hjorte bortfaldt ved ejerskiftet til klager i 2003. Endvidere har klager i 2005 fået tildelt betalingsrettigheder til ca. 76 ha ud af ejendommens ca. 85 ha, og der blev indkøbt og sået kulturgræsser rødsvingel. Klager har oplyst, at produkter fra bedriften blev solgt via en hjemmeside for flere leverandører, og at det drejede sig om salg af kød og biprodukterne horn, gevir og pels. Endvidere har klager oplyst, at opdrættet praktiseredes ved, at husdyrbesætningen vekslede mellem afgræsning af gårdens indhegnede områder, og at ejendommen blev anvendt til græssende drøvtyggere som hjorte, får og hertil heste. Klager har herom henvist til en opgørelse over husdyrene på ejendommen den 2. april 2006, hvoraf fremgår, at besætningen bestod af 270 hjorte, 35 grise, 15 får og 99 heste. Endvidere har klager anført, at det af jagtloven fremgår, at ejendommens klovdyr i de indhegnede områder ikke er omfattet af jagtloven, hvorfor aflivning heraf ikke kan betegnes jagt.

Herefter har klager anført en række betragtninger vedrørende begreberne dyrehave/dyrepark/hjortefarme. Efter klagers opfattelse var Landbrugsstyrelsens opfattelse af begreberne ikke i overensstemmelse med lovgivningen på området. Hold af krondyr m.v. var ifølge klager at betragte som landbrugsmæssig produktion og omfattet af disse regler, medmindre der efter en konkret vurdering var givet en personlig dispensation, som bl.a. medførte, at der ikke måtte foregå erhvervsmæssig slagtning. Klager har anført, at ingen af kriterierne var opfyldt. Endvidere kan en aktivitet, hvor der skydes nogle dyr på ejendommen, ikke karakteriseres som jagt, da der er tale om indhegninger, og stedet ikke er registreret som dyrehave.

Den 13. maj 2017 og 23. maj 2017 har klager kommenteret Landbrugsstyrelsens bemærkninger af 31. januar 2017 til klagen. Klager har anført, at driften af gården er uforandret fra 2005 til 2017, og at Landbrugsstyrelsens opfattelse af landbrugsdriften er skiftet gennem årene afhængig af, hvilken sagsbehandler og usaglige interesser, der har været lagt til grund. Styrelsens bemærkninger om, at Demmer-sagen ikke betyder, at dyrehave/dyrepark er berettiget til støtte, lider efter klagers opfattelse af mangler. Ifølge klager er ejendommen hverken dyrehave eller dyrepark, men et almindeligt landbrug, hvor græssende husdyr afsættes som kød, og endvidere er betegnelsen dyrehave/dyrepark ikke bestemmende for, at arealerne ikke kan modtaget tilskud. Efter klagers opfattelse er det afgørende, at der drives landbrug, og at arealerne befinder sig i dyrkningsmæssig tilsand. Landbrugsaktiviteten er ifølge klager ikke hæmmet af de græssende husdyr eller

af organiseret jagt. Klager har hertil anført, at jagtloven ikke gælder i heg-nede områder, hvor dyrene er husdyr. Endvidere har klager anført en række betragtninger om ejendommens drift efter klagers overdragelse til ny ejer.

Klager har endvidere i brev af 10. marts 2020 og 3. april 2020 fremsendt yderligere bemærkninger til sagens formelle forhold, foruden gentagelser af tidligere fremførte klagepunkter og en erklæring om ejendommens an-vendelse fra køber.

2.3 Landbrugsstyrelsens bemærkninger til klagen

Den 31. januar 2017 har Landbrugsstyrelsen oversendt klagesagen til Klagecenter for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri med bemærkninger til kla-gen.

Landbrugsstyrelsen har anført, at den påklagede afgørelse alene er en af-gørelse om, hvorvidt der skulle ske genoptagelse af styrelsens afgørelse af 9. november 2011. Efter styrelsens opfattelse kan genoptagelse ske på bag-grund af enten nye oplysninger, der ikke var myndigheden bekendt på tids-punktet for den oprindelige afgørelse, eller hvis retstilstanden senere er blevet klargjort, f.eks. ved en præjudiciel afgørelse fra en højere admini-strativ instans eller dom. I denne sammenhæng har styrelsen bemærket, at dommen ikke har ændret på, om dyrehave/dyreparker som udgangspunkt er støtteberettigede, hvorfor der ikke på det grundlag er grundlag for, at afgørelsen af 9. november 2011 skal genoptages. Efter styrelsens opfattelse har dommen klarlagt, at det er den faktiske anvendelse af et areal, der skal lægges til grund for bedømmelsen af arealets støtteberettigelse. Endvidere er det styrelsens opfattelse, at klager ikke er fremkommet med nye faktiske oplysninger, som bevirker, at bedømmelsen af arealernes karakter, herun-der den faktiske anvendelse, bør ændres. Styrelsen har anført, at det fortsat er styrelsens vurdering, at arealerne på tidspunktet for afgørelsen af 9. no-vember 2011 blev anvendt til dyrehave/dyrepark, herunder organiseret jagtaktivitet. Efter styrelsens opfattelse skete dette i en så væsentlig grad, at det hæmmede en evt. landbrugsmæssig udnyttelse så betydeligt, at are-alet ikke var støtteberettiget.

Den 3. august 2017 har Landbrugsstyrelsen til klagers bemærkninger af 13. maj 2017 og 23. maj 2017 anført, at klagesagen ikke er en prøvelse af rig-tigheden af styrelsens afgørelse af 9. november 2011; men derimod om afgørelsen om afslag på genoptagelse af 3. november 2016 var korrekt. Styrelsen har endvidere gjort opmærksom på, at både enkeltbetalingsord-ningen og grundbetalingsordningen er et-årige støtteordninger, i hvilke der søges uafhængigt af tidligere år, hvorfor senere års udbetaling af støtte ikke kan lægges til grund for, at tidligere års afslag skulle være uberettigede. Vedrørende klagers bemærkninger om Demmer-dommens fortolkning har styrelsen henvist til afgørelsen af 3. november 2016, kontrolbesøgets kon-kclusioner i 2011, styrelsens afgørelse af 9. november 2011 og de for de relevante års vejledninger.

Landbrugsstyrelsen har den 24. marts 2020 kommenteret klagers henvendelse af 10. marts 2020. Styrelsen har bl.a. anført, at de af klager nævnte forhold, som vedrører køberen af klagers ejendom, ikke ændrer på styrelsens vurdering af, at klagers arealer blev anvendt som dyrehave/jagtfarm i perioden 2005-2011. Styrelsen har anført, at dette blev konstateret ved fysisk kontrol af bedriften den 17. januar 2011, og at det er observationerne fra denne kontrol, der dannede grundlaget for afgørelsen. Endvidere er der efter styrelsens opfattelse intet til hinder for, at tidligere underkendte arealer vil kunne blive støtteberettigede landbrugsarealer, hvis der sker en ændring i anvendelse eller berigtigelse af årsagen til underkendelse. Afslutningsvis har styrelsen understreget, at klagen er et forhold mellem klager og Landbrugsstyrelsen, hvorfor styrelsen ikke har adresseret en tredje parts klagesager, og hvilke potentielle afledte konsekvenser sagen kan have for tredje part.

3. Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevareklagenævnets prøvelse

Det fremgår af § 11, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse af en afgørelse til de forhold, der er klaget over. Det fremgår dog af forarbejderne til bestemmelsen,⁴ at nævnet har mulighed for og efter omstændighederne pligt til at inddrage andre forhold end det, der er klaget over, f.eks. spørgsmålet om overholdelse af gældende EU-ret eller grundlæggende forvaltningsretlige grundsætninger.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har i denne klagesag fundet anledning til at behandle berettigelsen af Landbrugsstyrelsens afslag på genoptagelse.

Efter nævnets vurdering er der ikke med klagen i øvrigt fremkommet forhold, der kan føre til ændringer af førsteinstansens afgørelse.

3.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger

En myndighed er forpligtet til at genoptage behandlingen af en sag, hvis der i forbindelse med anmodningen om genoptagelse fremkommer nye faktiske oplysninger af så væsentlig betydning, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen havde fået et andet udfald, hvis oplysningerne havde foreligget i forbindelse med den tidligere behandling af sagen. En myndighed kan også have pligt til at genoptage behandlingen af en sag, hvis der ved den tidligere sagsbehandling er begået væsentlige fejl. Desuden kan væsentlige nye retlige forhold betyde, at der er en forpligtelse til at genoptage behandlingen af en sag. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis domstolene i en tilsvarende sag har underkendt myndighedens fortolkning eller praksis, eller der er sket en væsentlig ændring med tilbagevirkende kraft i det retsgrundlag, der forelå på tidspunktet for den tidligere afgørelse.

⁴ Jf. bemærkningerne til § 11 i forslag L44 til Lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet (FT 2016-17).

Nye faktiske oplysninger af betydning for afgørelsens udfald og væsentlige fejl

Af artikel 34, stk. 2, litra a, i forordning (EF) nr. 73/2009 fremgår, at der ved støtteberettiget hektar [i henhold til enkeltbetalingsordningen] forstås ethvert af bedriftens landbrugsarealer, og ethvert areal, der er tilplantet med lavskov med kort omdriftstid, og som anvendes til landbrugsaktivitet, eller hvis arealet også anvendes til andre formål, som fortrinsvis anvendes til landbrugsaktivitet.

Det fremgår af artikel 2, stk. 1, litra c, i forordning (EF) nr. 73/2009, at der ved Landbrugsaktivitet forstås: produktion, avl eller dyrkning af landbrugsprodukter, herunder høst, malkning, opdræt af husdyr og hold af husdyr til landbrugsformål, eller bevarelse af jorden i god landbrugs- og miljømæssig stand.

Af § 2, stk. 1 i bekendtgørelse nr. 754 af 28. juli 2005 om opdræt af hjortedyr fremgår, at en indhegning med hjortedyr efter ansøgning fra ejeren helt eller delvis kan undtages fra reglerne i bekendtgørelsen.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 2, stk. 2, at til undtagelsen knyttes vilkår, herunder om at tilsynet med indhegningen overtages af Skov- og Naturstyrelsen, og at reglerne i lov om jagt og vildtforvaltning, samt bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, overholdes.

Af bekendtgørelsens § 3, stk. 1, fremgår, at et opdræt af hjortedyr skal anmeldes til registrering i fødevareregionen før ibrugtagning af ejeren.

Af § 17, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 754 af 28. juli 2005 fremgår, at hjortedyr betragtes om husdyr, så længe de er i menneskelig varetægt.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder, at der ikke med anmodningen om genoptagelse er fremkommet nye faktiske oplysninger, der kan begrunde en genoptagelse af sagen.

Ved vurderingen har Miljø- og Fødevareklagenævnet gennemgået sagens akter, herunder klagers materiale fra aktindsigt. Nævnet har konstateret, at Landbrugsstyrelsen forud for behandlingen af afgørelsen af 9. november 2011 bl.a. har taget stilling til klagers høringssvar af 20. februar 2011, om at ejendommen var en landbrugsejendom, og at hjorteholdet skal betragtes som husdyr. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at styrelsens afgørelse af 9. november 2011 beror på kontrollen den 17. januar 2011, hvor styrelsen konstaterede, at arealet blev anvendt som dyrepark/dyrehave. Nævnet har her inddraget, at styrelsens vurdering understøttes af, at ejendommens indhegning med hjortedyr blev registreret i 1994 af Veterinærdirektoratet som dyrehave. Det forhold at klager ikke har videreført denne registrering, kan ikke føre til et andet resultat, idet styrelsens afgørelse beror på den udførte kontrol, hvor styrelsen vurderede den faktiske anvendelse af arealerne. På den baggrund konkluderede styrelsen, at arealerne

ikke primært anvendes til landbrugsformål, jf. artikel 34, stk. 2, litra a, i forordning (EF) nr. 73/2009.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har endvidere vurderet, at klagers hjortehold ikke kan betragtes som husdyr i henhold til bestemmelsen i § 17, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 754 af 28. juli 2005. Nævnet har her lagt vægt på, at arealet blev anvendt som dyrepark/dyrehave, og at bestemmelsen i § 17 ikke er gældende for hjortedyr i dyrehaver, jf. bekendtgørelsens § 2. Ifølge bestemmelsen overgår tilsynet med sådanne indhegninger til Skov- og Naturstyrelsen, og reglerne i lov om jagt og vildtforvaltning skal overholdes. Nævnet har endvidere inddraget det forhold, at der ikke foreligger dokumentation for, at klagers hjortehold var registreret som opdræt af hjortedyr efter bestemmelsen i bekendtgørelsens § 3, stk. 1. Dermed finder nævnet, at klagers opdræt af hjortehold ikke er en landbrugsaktivitet, jf. artikel 2, stk. 1, litra c, i forordning (EF) nr. 73/2009.

Herefter har Miljø- og Fødevareklagenævnet vurderet, at klagers udnyttelse af arealerne til hold af hjorte har begrænset klagers mulighed for at udnytte arealerne til eventuel landbrugsmæssig udnyttelse. Nævnet har her vurderet, at begrænsningen havde et sådant omfang, at arealet ikke kan betegnes som fortrinsvis anvendt til landbrugsaktivitet, jf. artikel 34, stk. 2, litra a, i forordning (EF) nr. 73/2009. Nævnet har her inddraget klagers oplysninger om, at besætningen den 1. april 2006 bestod af 270 hjorte, 35 grise, 15 får og 99 heste, og at driften er uforandret siden 2005. Dermed finder nævnet også, at arealerne ikke er landbrugsarealer, som fortrinsvis anvendes til landbrugsaktivitet, og at arealerne således ikke er støtteberettigede jf. artikel 34, stk. 2, litra a, i forordning (EF) nr. 73/2009.

Dermed finder Miljø- og Fødevareklagenævnet endeligt, at der med klagen ikke er fremkommet nye oplysninger, som kan føre til et andet udfald, ligesom nævnet finder, at der ikke ved den tidligere sagsbehandlet er begået væsentlige fejl.

Domstolens doms betydning for genoptagelse af afgørelsen af 9. november 2011

Det følger af præmis 1, i Domstolens dom i sag C-684/13, at artikel 34, stk. 2, litra a), i forordning (EF) nr. 73/2009 skal fortolkes således, at et landbrugsareal, der udgøres af sikkerhedszoner omkring landingsbaner samt rulle- og stopveje i en lufthavn, hvilke zoner er underlagt særlige regler og begrænsninger, udgør et areal, der er berettiget til den pågældende støtte, på betingelse af dels, at den landbruger, der anvender dette areal, har en tilstrækkelig autonomi i benyttelsen af arealet med henblik på udøvelsen af sin landbrugsaktivitet, dels, at vedkommende er i stand til at udøve denne aktivitet på det nævnte areal på trods af de begrænsninger, der følger af udøvelsen af en ikke-landbrugsaktivitet på det samme areal.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder, at domstolens dom C-684/13 ikke har betydning for Landbrugsstyrelsens afgørelse af 9. november 2011.

Ved afgørelsen har Miljø- og Fødevareklagenævnet lagt vægt på, at klagers opdræt af hjortehold m.v. ikke er en landbrugsaktivitet, og at arealerne ikke er landbrugsarealer, som fortrinsvis anvendes til landbrugsaktivitet, jf. ovenstående afsnit. Endvidere har nævnet lagt vægt på, at klagers hold af hjorte har begrænset klagers mulighed for at udnytte arealerne til eventuelle landbrugsmæssige udnyttelse i et sådant omfang, at arealet ikke kan betegnes som fortrinsvis anvendelse til landbrugsaktivitet, jf. ovenstående afsnit.

Nævnet finder dermed, at betingelsen for støtte til et areal i dommens præmis 1, om en landbruger, skal være i stand til at udøve landbrugsaktiviteten på arealet på trods af de begrænsninger, der følger af udøvelsen af en ikke-landbrugsaktivitet på det samme areal, ikke er opfyldt. Dermed finder nævnet, at der ikke på grundlag af Domstolens dom er grundlag for, at afgørelsen af 9. november 2011 skal genoptages.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder dermed, at Landbrugsstyrelsen var berettiget til at meddele klager afslag på genoptagelse af afgørelsen af 9. november 2011.

3.3 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet stadfæster NaturErhvervstyrelsens (nu Landbrugsstyrelsen) afgørelse af 3. november 2016, om at styrelsen ikke genoptager klagers ansøgning om direkte støtte i 2011 på A1